

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הר"ר

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

ויש לך להתבונן גם במה שמוזכר בחז"ל (סוכה נב). ש'לעתידי לבא מביאו הקב"ה ליצר הרע, ושוחטו בפני הצדיקים ובפני הרשעים, צדיקים נדמה להם כ'הר גבוה', ורשעים נדמה להם כ'חוט השערה', הללו בוכין והללו בוכין, צדיקים בוכין ואומרים היאך יכולנו לכבוש הר גבוה כזה, ורשעים בוכין ואומרים היאך לא יכולנו לכבוש את חוט השערה הזה? עכ"ל.

כל ההוגה במאמר זה עולה מיד התמיה בקדקדו, אודות הסתירה במהותו של היצר, כי אם הוא אכן 'הר גבוה' מדוע נדמה הוא לרשעים ב'חוט השערה'? ואם הוא רק 'חוט השערה' למה ידמה לצדיקים כ'הר גבוה'?

וידוע מה שהשיבו על כך בעלי המוסר, שאכן שני בחינות הללו קיימים בו ביצר הרע, כי כשהאדם מקבל עליו 'עול מלכות שמים' מיד מתגלה אליו היצר כ'הר גבוה', כי מראה לפניו אין ספור מניעות ונסיונות העתידים להיות חלקו אם יקבל עליו 'עול מלכות שמים', ואומר לו, היאך עולה על דעתו של 'חלש' כמון לכבוש 'הר גבוה' כמותי? אחר שהיצר מרצה בפני האדם את טענתו, הוא מקבל בדרך כלל שלוש מיני תשובות, הרשעים מודים לדבריו, הללו 'מבינים' את טענתו וגוונים מיד את שאיפותיהם, הם מסבירים היטב לעצמם ואפילו לאחרים שהאדם צריך להיות 'שפוי', ואם רואה ב'חוש' שאין ביכולתו לעמוד במשימה כל שהיא, עליו להבין שאין זה עסק עבורו.

אבל בעלי הנפש שבין הצדיקים לא יחושו כלל לדבריו ובעזות מצח ידברו אליו דברים כדברונתו, שאינם מתפעלים מההר הגבוה ככל שיהיה, אם הבורא ברוך הוא מצוה עליהם 'ובחרת בחיים' יכול נוכל לו. ויהיו בין הצדיקים גם כאלו שאימת ההר יעשה עליהם רושם, ומכל מקום לא יתיאשו מלקיים את חובתם, כי יתחכמו על יצרם להשיב לו, שעדיין אינם יודעים אם האמת כדבריו, ושמה בפועל לא יתעוררו רוב רובם של המניעות, וגם אם הצדק עמו אין זה סיבה לסוג אחור כי גם אם 'הר' אינם יכולים לכבוש אבל 'חוט השערה' הם כן יכולים, כלומר, להתגבר רק על המניעות שבאותו יום הם כן יכולים, ובטענה זו ידחה אותם מיום ליום.

לאור האמור מוכן היטב כוונת חכמינו ז"ל, כי הצדיקים שהתחכמו מלכתחילה להביט עליו כ'חוט השערה' כדי לנצחו, הם אכן יזכו לבסוף לנצח 'הר גבוה' כי בעצה זו יזכו להפיל לאותו יצר שהתגלה לפניהם לכתחילה כ'הר גבוה', ולעתידי יזכירו לפניהם את אימום של היצר שכשהתגלה כהר וישמחו שלא נתפתו לו, אולם הרשעים שהסכימו מראש שמדובר בהר, יביעו תמיהתם האין הצליחו הצדיקים לכבוש הר גדול כזה, ואז ישיבו להם שלאמיתו של דבר מדובר ב'חוט השערה', והיא שעמדה לצדיקים לקיים 'ובחרת בחיים' מידי יום ביומו עד שכבשוהו לגמרי, ואז יצטערו הרשעים על אשר לא בחרו מראש להביט עליו באותה מטבע.

על כל פנים רואים אנו מכאן שאסור לנו להתיירא מאוימי היצר, כי לבסוף יכול נוכל לו.

**הצדק
מזק
מקורי
היצר**

ונשל ה' אלקיך את הגוים האל מפניך מעט מעט לא תוכל כלתם מהר פן תרבה עליך

חית השדה: (ו, כב)

פירש"י: פן תרבה עליך חית השדה - והלא אם עושים רצונו של מקום אין מתייראין מן החיה, שנאמר (איוב ה, כג) 'וחית השדה השלמה לך', אלא גלוי היה לפניו שעתידין לחטוא:

...

נוראות אנו רואים בדברי רש"י אלו, רש"י מפרש שעצת הכתוב שלא לכלות את האומות מארץ ישראל בבת אחת, היא הכרחית מפני הדורות שעתידיים לחטוא בארץ ישראל, כי בכך יגרמו פחד מן החיות הטורפות, אבל לא לאותם הדורות שלא יחטאו, כי הללו אין להם להתיירא מן החיות.

מתוך דבריו יש לנו ללמוד שאלמלא החטא העדיף הקב"ה שישמידו כל הגוים בבת אחת, שכן רואים כבר בפרשה הקודמת (לעיל ז, ב-ד) ששיבת האומות בארץ אחר הכיבוש היתה סכנה רוחנית נוראה לישראל, הקב"ה חשש מאוד מן הקירבה העלולה להיווצר בין ישראל לעמים במידה ויהיו גרים בקירבתם, ועד כדי כך חששה התורה מקירבה זו עד שהוצרכה להזהיר על החיתון עמהם, ואם יכולים לבוא להתדרדרות נוראה כזו משיבת הגוים בקרבת ישראל ודאי היה הקב"ה מעדיף לגרשם כולם בבת אחת, ורק מפני החטא נשתנתה הוראתו יתברך שלא לכלותם בבת אחת, כי בסיבת החטא יהיה זה סיבה לסכנה.

יסוד גדול אנו רואים מדבריו, שהמניעות לקיים רצון ה' נגרמים בסיבת החטאים. ומכאן תשובה להיצר שבראותו שהאדם מתעורר לקבל עליו איזה 'קבלה טובה' הוא מנסה להפחידו בכל מיני אימונים ומראיה לו ש'הררי' מניעות עתידיים להלחם עמו ועם החלטתו, ולכן מוטב שישוג אחור מרצונו לקבל עליו מה שרוצה לקבל, ועל כך על האדם להשיב לו שכל המניעות קיימות רק כל עוד שלא קיבל עליו ה'קבלה טובה', אבל לאחר מכן ישנתו סדרי עולם, וכל המניעות יהיו כלא היו, וכפי שרואים כאן, שאפילו חיות טורפות משנות את טבען בפני מי שהליכותיו ישרות ומתקנות.

וכבר אמר החכם מכל אדם (משלי טז, ז): 'ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלים אתו'. וביאר הגר"א בזה הלשון: 'שלא יאמר אדם איך אשוב מדרכי הרעה הלא יש לי ג' מניעות והן: יצר תינוק ואשה. והיינו, יצר הרע - שהוא המקטרג עלי למעלה; ותינוק - הם הדרכים שהלכתי בהן מנעורי, והוא נפש הבהמית שהלכתי אחריה תמיד והורגלתי בהם; ואשה רעה - ממש, כי גם הנפש הבהמית גם כן נקראת 'אשה', וכאשר הורגל בדרך רע היא נקראת 'אשה רעה'. וזהו שאל תירא מהם כי 'ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלים אתו', ואמרו 'גם אויביו' הוא 'אשה רעה', 'גם אויביו' הן המקטריגין, וגם הנפש הבהמית וכו' וכולם יהיה לו לטוב ושלום', עכ"ל.

עקב

י"ח אב תשפ"ו

המניח לפי אופן ירושלים

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הרה"צ 7:01

מוצ"ש"ק 8:16

ר"ת 8:53

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סו"ק"ש א' 8:28

סו"ק"ש ב' 9:17

סו"ק"ש א' 9:54

סו"ק"ש ב' 10:26

גליון מס':

846

טיב המערכות

השמרו לכם

יהודי אחד התקשה מאוד בפרנסה, בצר לו הלך לרבו וביקש את ברכתו, אמר לו הרב: לתת לך שפע גשמי זו אינה בעיה, אבל חוששני שאם תהיה עשיר תזנח את התורה הקדושה, אך הלה התחנן לרב והבטיח כי לא יעזוב לעולם את התורה הקדושה, ולאחר שהרבה והפציר מאוד נתן לו הרב מטבע וברכו בברכת הצלחה ועשירות גדולה, ואכן לא ארכו הימים והאיש עלה והצלח מאוד בעסקיו ונעשה עשיר גדול, בהתחלה אכן שמר האיש את הבטחתו והמשיך לשמור את סדרי לימודו כמקודם, אבל אט אט החל להחסיר סדר פה וסדר שם עד שזנח לגמרי את לימוד הקדושה ושקע כולו בעסקיו המרובים.

לדאבון הלב המשיך האיש להתרחק מדרך התורה, הוא שינה את מלבושו ואת התנהגותו עד שהיה נראה כגוי וכך גם התנהג. והנה יום אחד הופיע הרב בביתו ואמר לו: 'תראה מה גרם לך העושר', האיש החל לגמגם, אבל הרבי לא השתהה, הוא ביקש ממנו את המטבע שנתן לו, האיש התחנן על נפשו והבטיח שיתקן את דרכו אך הרבי לא אבה לשמוע, הוא לקח את המטבע והסתלק, ומיד החלו עסקיו נופלים והוא ירד מטה מטה עד שחזר להיות אביון כתבחיילה.

מדי יום אנו קוראים את פרשת 'והיה' שם אומרת התורה 'השמרו לכם פן יפתה לבבכם וסרתם ועבדתם אלהים אחרים', מפרש רש"י הק' 'וסרתם - לפרוש מן התורה ומתוך כך: ועבדתם אלהים אחרים - שכיון שאדם פורש מן התורה הולך ומדבק בעבודה זרה'.

בימים אלו שוררת בעולם אווירת פורקן, וגם יהודי שומר תורה ומצוות יכול לחשוב לעצמו: מה יקרה אם גם אני ינוח כמה ימים, ואח"כ יהיה לי יותר כח לחזור ללימוד, והאמת שזוהי עצת היצר, כי המציאות הוכיחה בדיוק ההיפך, והתורה הקדושה וזעקת 'אם תעזבני יום - יומיים אעזבך', ועל כך מזהירה אותנו התורה: 'השמרו לכם פן יפתה לבבכם - שכיון שאדם פורש מן התורה הולך ומדבק בעבודה זרה', ולכן עלינו להיזהר לבל נתרחק מהתורה הקדושה ושלא יעבור עלינו יום ללא לימוד תורה.

(ע"פ: טיב התורה - עקב)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א במספר מיוחד וישיב

באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

ערכוני שיחות: 0534-100024

טיב

ההודעות

יו"ר הוועדה הרווחתית: ר' עקיב ויטבניץ | עורך: ש. גולדשטיין

טיב והלכה

זכר לחורבן הקדמון

נכתב ע"י הר"ר מאיר רבשביץ שליט"א

א. משחרב בית המקדש תקנו חכמים שהיו באותו הדור שכל דבר שמחה צריך לעשות בה זכר לחורבן הבית, וכמו שכתוב: "אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי", וכפי שיפורט בע"ה להלן (מ"ב סי' תק"ס בתחילת הסימן).

ב. וכאן מקום שראוי להרחיב בו הדבור, אלמלא לא היה אלא עון זה בידינו שאין מתאבלין על ירושלים כראוי, די להאריך גלותנו, והיא בעיני הסיבה קרובה היותר גלויה עצומה וחזקה לכל השמדות המופלגות הגדולות הנוראות המבחילות הרעיונים אשר מצאנו בגלות בכל מקומות פזורנו, על צווארנו נרדפנו, לא הונח לנו להרגיע בגוים עם שפלותינו ענינו ומורדנו, לפי שיעא האבל הלו מלבנו, בהיותנו שוקטים בארץ לא לנו, שכחנו את ירושלים ולא עלתה על לבנו, ע"כ כמת מלב נשכחנו, מדור לדור נוסף יגון על יגוננו ומכאובנו, וכל אוהב אמת יודה לדברינו... ואין צ"ל בשאר ימי השנה, אין זוכר ואין פוקד ואין דובר דבר ממנה אפילו במחשבה לא בא זכרונה, כאילו מקרה הוא היה לנו וכו' (סידור בית יעקב דיני ת"ב).

שלא לנח כלי שיד

ג. וכן גזרו שלא לנגן בכלי שיר ומיני זמר, וכן כל משמיע קול של שיר לשמח בהן אסור, ואסור לשומעם מפני החורבן (ס"ג).

ד. אבל שירה בפה אינו אסור אלא על היין (שם).

ה. וי"א דאפילו בכלי שיר אין אסור אלא על היין, או למי שרגיל בהן כגון המלכים שעומדים ושוכבים בכלי שיר שזה אסור אף שלא על היין, ולכן יש למחות באותן שיושבין על היין לאכול סעודתן ובחורן עומדין ומנגנין ובכל יום עושין כן, אך אפשר שיש מקום למנהגם כיון ד"א שאין אסור אלא משתה של יין בלי אכילה משא"כ אם הוא גם משתה של אכילה (רמ"א ומ"ב ושה"צ ע"ה).

טיב והבנין

בפרשתן כתיב (ח, י), ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך על הארץ הטובה אשר נתן לך. ואמר על זה מרן רבי ירוחם זצוק"ל דבר נפלא. דהנה רוב האנשים כשהם יוגשים לאכול סעודה, עיקר מטרתם בזה הוא עצם האכילה והשביעה, רק היות שאכלו ושבעו, ונחנינו בברכת המזון, ולכן הם מברכים. אך באמת צריך להיות להיפך ממש, עיקר המטרה צריך להיות הברכת המזון, רק היות שאי אפשר לברך כל עוד שלא אכל, לכן אוכלים ושותים כדי שיהיה לנו אפשרות לברך.

כביכול הקב"ה מבקש להאדם שיברך אותו אחרי האכילה

שהרי אין כמעט שום אדם בעולם שזכה אי פעם במשך כל ימי חייו, שהקב"ה יבקש ממנו שיברך אותו כביכול. רק אצל רבי ישמעאל בן אלישע הכהן גדול מצינו כן (ברכות ז, א), שכשנכנס להקטיר קטורת לפני ולפנים, ראה אכתריאל י"ה ה' צבאות שהוא יושב על כסא רם ונשא, ואמר לו, ישמעאל בני, ברכני. אך שאר האנשים לא זוכים אפילו פעם אחת בחייהם לזכיה גדולה זו. אמנם על ידי האכילה ושתייה, וזוכה כל אדם לזה בבחינה מסויימת, וכלשון הפסוק, ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך, כביכול הש"ת מבקש מכל אדם שיברך אותו - וברכת את ה' אלקיך. ואם כן כשניגשים להסעודה, בודאי צריך להיות עיקר המטרה והכוונה, כדי שנוכל לברך את הש"ת כביכול על ידי זה, כי זהו האפשרות היחידה שיש לאדם לזכות לזה, שהש"ת יבקש ממנו שיברך, ורק מפני זה הוא אוכל ושותה, כדי שיוכל לברך את ה'. ועל דרך זה ביאר הר"ק רבי שלמה מקרלין זצוק"ל (שמע שלמה, עקב) את הפסוק בפרשתו, ואכלת ושבעת - וברכת, היינו שעיקר השביעה שלך יהיה מהברכת

ו. ולפי דיעה שניה הנ"ל שלא נאסר אלא בקביעות, יש להתיר ברח"ח וחול המועד וכדו', אבל לשמוע בכל יום אסור (הליכות אבן ישראל).

ז. ודעת הב"ח דאפילו שיר בפה שלא על היין ג"כ אסור, שלא התירו בגמ' אלא זמר של מושכי הספינות או מושכי הבקרים, אבל של גרדיים אסור כיון שהוא לשחוק בעלמא, ולכן נשים המזמרות בפה בעת מלאכתן יש למחות להן, ואם אינן שומעות לנו מוטב שיהיו שוגגין ואל יהיו מזידין, אמנם אם הוא במקום שנמצאים שם גם אנשים, ואלו מזמרות ואלו עונים אחריהן, ה"ז כאש בנערות ומצוה רבה לבטלם (מ"ב סק"י).

ח. נשים המזמרות כדי ליישן התינוק מותר, אך אם יש עוד אנשים אחרים בבית יש ליהרר משום קול באשה ערה, וכן יש ליהרר שלא לומר שירי עגבים ודברי נבלות לתינוק, דמלבד האיסור דמגרי יצר הרע אנפשיה הרי גם מוליד טבע רע לתינוק, ושומר נפשו ירחק מזה ויהיה לבני ביתו ע"ז (שה"צ סק"ה).

ט. השומע קול מנגנים, כשיצום נפשו ובפרט בג' צומות י"ז בתמוז וט"ב ובי' בטבת שהם מפני חורבן ביהמ"ק כיוון לכפר עליו על מה ששמע קול כלי שיר תופים ומחולות בסעודות הרשות, וע"י עינוי נפשו תכפר עליו נגד התענוג שלקח מהניגון, והיא תשובת המשקל (יפה ללב ח"ג סק"ה).

י. שמעת דברי שיר מקלטות ע"י טי"פ וכדו', דינו ככלי זמר שאסרו חז"ל לשמוע למי שרגיל בהם (אג"מ, שבה"ל, הליכות א"י).

יא. אפילו אם הטי"פ נעשה משירה בפה ה"ז נהפך לכלי שיר ואסור (שבה"ל ח"ח סי' קכ"ז), ויש מתירין בזה אם נשמע רק קול זמר בפה (אג"מ ח"א סי' קכ"ז).

יב. לצורך מצוה כגון בבית חתן וכלה הכל מותר, בין בפה ובין בכלי ואפילו על היין, רק ויהיו שלא יהא בה ניבול פה, ומ"מ אין לשמוח ביותר (רמ"א ומ"ב שם).

יג. אמנם בעיה"ק ירושלים נוהגים איסור שלא לנגן בשמחת נישואין בכמה בלי שיר, אלא בתוף בלבד, ואף בני חז"ל העושים נישואין בעיה"ק ירושלים צריכים לנהוג כחומרי המקום, ואסור להשתתף בחתונה שפורצים שם מנהג זה ומנגנים בכלי שיר (הליכות א"י).

מטרת האכילה - כדי שנוכל לזכות לברך ברכת המזון

המזון שאתה זוכה לברך, ולא מעצם האכילה.

הנשמה נהנית מהברכה ולא מעצם המאכל

והחיד"א הק' בספרו יוסף תהלתו (תהלים סג, ו) מביא בשם גורי האר"י זצ"ל, שכך הוא באמת, עצם המאכל הוא מזון המשביע רק את הגוף, ואילו הברכה הוא המזון והשביעה של הנשמה. וזהו כוונת הפסוק בפרשתו, (ח, י), למען הודיעך כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם, פירוש, האדם שהוא הנשמה, אינו מקבל חיות מעצם הלחם לבדו, רק על ידי כל מוצא פי ה' שהוא הברכה על האכילה, מזה יחיה האדם - שהוא הנשמה.

הטעם שהמברך בכוונה זוכה שמונותיו מצויין לו תמיד

ובאמת כשניגשים בכוונה הראויה אל האכילה, יתכן שאפילו עצם האכילה יהיה כבר עבודה רוחנית ומזון הנשמה. וביותר מזה, כשהאכילה הוא מתוך הכרה שהש"ת נותן לנו המאכלים והמשקאות, וצריכים להכיר טובה להקב"ה על זה, ממילא זה גורם שגם יברך ברכת המזון בכוונה עצומה, כי ירגיש באמת שהוא צריך לברך ולהודות להקב"ה על המזון אשר נתן לו.

ועל פי זה מובן מה שכתב החינוך (מצוה חל), 'כך מקובל אני מרבתי ישמרם אל, שכל הזהיר בברכת המזון, מוונותיו מצויין לו בכבוד כל ימיו'. דהנה הטעם שאין כל אדם זוכה לכך שיהיו מוונותיו מצויין לו תמיד בכבוד, הוא כדי שיעצור לבקש כל יום מחדש להקב"ה על מוונותיו. וכמו שאמרו בגמרא (ויקרא ע, א), שאלו תלמידיו את רבי שמעון בן יוחי, מפני מה לא ירד להם לישראל מן פעם אחת בשנה, אמר להם, אמשול לכם משל למה הדבר דומה,

יד. אין איסור זה נוהג רק בשמחת חתונה, אבל בסעודת שבע ברכות וברית וחול המועד מותר (שם).

טו. כבר נהגו כל ישראל לומר דברי תשבחות או שיר של הודאות וזכרון חסדי הקב"ה על היין, אבל מה שמשוררין בבית המשתה אורך כי עיתני וכד"ג לשמחת מרעות, שלא כדן הוא, כי אז התורה חוגרת שק ואומרת עשאוני בניך כמין זמר, אך בביהכ"נ לרגלים מצוה לזמר. וכן אין היתר לומר בשבת אלא אותן שירים שנתקנו על הסעודה, אבל פיוטים אחרים אסורים, ומה שנהגו באיזה סעודות לשורר קדיש דהיינו יתגדל זה ודאי חטא גדול, שלא התירו אלא זכרון חסדי ה', וכ"ש במה שלוקחין על הסעודה ליצן אחד ועושה שחוק בפסוקים או בתיבות קדושות, וזהו עון פלילי (ס"ג ומ"ב שם).

טז. אם אומר פסוק דרך שירה וכוונתו לתת שבח להש"ת מותר (הליכות א"י). וכ"כ בא"א תנינא וז"ל: נראה שהמשורר ניגונים סתם ובמחשבתו שבח הש"ת או יראתו או בושא מפניו, או איזה פסוק שבו בחינת התלמודות מצוות או הלכה או יראה או מוסר, אין חשש קפידא על השיר ומותר לכו"ע היטב, וכ"כ החרי"ם ז"ל בשם קדמונים לשורר להש"ת תמיד ע"י אהבתו היטב, ולהא מלתא נראה דלכ"ע ההרור כדיבור ומחשבה טובה מצטרפת למעשה, וכן י"ל שבשבתות וי"ט קיל בהנ"ל משורת ההלכה היטב עכ"ל.

יז. נחלקו הפוסקים בענין המשוררים בניגון של נכרים, דהיינו שהשיר הוא קדוש אלא ששרין אותו בניגוני הנכרים, חז"ל הברכי יוסף: בספר מעשה רוקח נשאל על המשוררים קדיש וקדושה לחן שירי נכרים, והאריך לאסור, והביא דברי מהר"ם די לונגאנו בספר שתי ידות שכתב בשם ספר חסידים ויהיה מי שקולו נעים שלא יזמר ניגונים נכרים, ודקדק שלא כתב שירים נכרים דוח פשיטא דאסור, אלא נגונים נכרים, כלומר אף דהשיר הוא קדוש הניגון נכרי יפסידהו וכו' עיי"ש, ונעלם ממנו דברי מהר"ם די לונגאנו עצמו שם בספר שתי ידות שכתב וז"ל: ואת היתה לי סיבה גורמת לחבר רוב שירי על ניגוני הישמעאלים וכו', וראיתי קצת חכמים כמתאוננים רע על המחברים שירות ותשבחות להש"ת על ניגונים אשר לא מבני ישראל המה, ואין הדין עמם כי אין בכך כלום עכ"ל.

הראויה בקדושה ובטהרה

ובאמת לא רק ברכת המזון צריכים לברך בכוונה, רק גם כל הברכות שמברכים על האכילה במשך היום, ברכה ראשונה ואחרונה, צריכים להיזהר לברכם בכוונה. וכמו שבאר הר"ק רבי אהרן מבעלזא זצוק"ל, שלכן דוקא בברכת מעין שלש אומרים 'ונברך עליה בקדושה ובטהרה', ואילו בברכת המזון לא מוזכרים ענין זה, שמברכים בקדושה ובטהרה.

כי ברכת המזון לא מברכים בפתע פתאום, רק עושים כמה הכנות לזה, לפני הסעודה נוטלים מים ראשונים, ולפני ברכת המזון נוטלים שוב מים אחרונים, ורק אז מתחילים לברך, וממילא יותר קל לברך בכוונה, מאחר שכבר זכח לקדושה על ידי הנטילת ידיים, וכמו שאמרו חז"ל (ברכות נג) על הפסוק (ויקרא א, מד) 'כי אני ה' אלהיכם והתקדשתם והייתם קדושים', אלו מים ראשונים, והייתם קדושים - אלו מים אחרונים, אני ה' אלהיכם - זו ברכה. ולכן אין צורך להזכיר שמברכים ברכת המזון בקדושה ובטהרה, כי כבר נמצאים בקדושה ובטהרה עוד לפני שמתחילים לברך.

משא"כ ברכת מעין שלש, שמתחילים לברך אותה בפתע פתאום, בלי שום הכנה ונטילת ידיים, בזה מצוי יותר שמברכים אותה בחטף שלא בכוונה ושלא בקדושה, ולכן צריכים להזכיר בתוך הברכה, ונברך עליה בקדושה ובטהרה, כדי להזכיר שכל ברכה וברכה צריכים לברך בקדושה ובטהרה ובכוונה.

יעזור הש"ת, שאכן נזכה לברך כל הברכות בכוונה הראויה, ובפרט ברכת המזון, ועל ידי זה ניצל מכל אף ושצף וקצף, ויהיו מוונותיו מצויים לנו כל ימי חיינו, ולא נצטרך לא לידי מתנת בשר ודם ולא לידי הלוואתם, רק נקבל כל מוונותינו ופרנסתנו מידו הרחבה והמלאה הפתוחה בקדושה והרחבה של הקב"ה.

המברך ברכת המזון בכוונה אין שולט בו אף ושצף וקצף ותפילותיו מתקבלות

והב"ח (אורח סי' קפה בהגה"ה) מביא בשם התשב"ץ (תשוב"ץ קטן סי' שטו), שלכן לא נמצא אות ה' בברכת המזון, לפי שכל מי שמברך ברכת המזון בכוונה, אין שולט בו לא אף ולא שצף ולא קצף.

דהנה ידוע מה שאמר המגיד למרן הבית יוסף, שיש להיזהר בברכת המזון בכוונה עוד יותר מכוונת התפילה, כי התפילה הוא רק מדרבנן לרוב הפוסקים, ואילו ברכת המזון הוא מאדורייטא.

ואפשר להוסיף עוד טעם למה יש לכוין בברכת המזון כמו בעת התפילה, כי דייקא בזכות שיברך ברכת המזון בכוונה, יזכה שכל תפילותיו יתקבלו בשמים. שהרי כתב המהרש"א (פסוק מא), ש"אף הוא מלאך משחית, המקטרג ואוסר תפילתם של ישראל במאסר שלא תא לפניו יתברך. אך על ידי שמברך ברכת המזון, הרי נתבאר שבזכות זה אין שולט בו אף, ואינו יכול לקטרג עליו, וממילא יבואו ויתקבלו כל תפילותיו לפני אבינו שבשמים.

כל הברכות צריך לאומרם בכוונה

טיב המעשיות

אחד מדמויות ההוד בירושלים של מעלה בדור הקודם, היה הגאון הצדיק רבי מרדכי אהרן שיינברגר זצ"ל, מגדולי התלמידים חכמים ומנאיי הדעת שבבתי אונגארין הוותיקה. כל חייו של רבי מרדכי אהרן היו מלאים בתורה מון אל זן, והוא היתה כל משוש חייו, ותמיד היה מוקף עם האריות שבחבורה בלימוד החברותות ובפלפולה של תורה.

מתחילה בצעירותו קבע את מקומו בבית כנישתא דיוצאי מרמרש [מאמרשע שול], אך כשהתגלע שם איזו התערורות של מחלוקת קטנה, אודות פסק מסוים של הבית דין דהעדה החרדית, וראה שיש בכך הפרעה לתלמודו ביישוב הדעת, עבר אל בית הכנסת הגדול שבבתי אונגארין [אונגארישע שול], ומאו נשאר שם תמיד.

בכל עת שנכנסו לאותו בית מדרש קדוש וטהור, שזקני הדעת של ירושלים מילאו את ספסליו, היתה דמותו של רבי מרדכי אהרן שופעת בו תורה וקדושה ויראת שמים. כשתדיר ראוהו עם משקפיו הגדולים בעיון עמוק בעסקה של תורה, ולא פסק פומיה מגורסא. רבות היה יושב שם למעלה במזרח בית הכנסת עם רעהו הקרוב אליו גאון וצדיק כמותו ה"ה הגאון רבי דוד שלינגר זצ"ל, או שאר הגאונים רבני כולל 'שומרי החומות' כמו הגאון רבי מאיר צבי ברנר זצ"ל ושאר התלמידים חכמים. כשהיו הם עוסקים בתורה נראה היה כמי שהעולם נעמד מלכת... עד שיברירו הנהו חבורתא קדישתא את בירורה של סוגיא הדק היטב.

על הגאון רבי מרדכי אהרן זצ"ל וחבריו, היו אנשי ירושלים אומרים שניתן לראות אצלם בחוש, את מאמר רז"ל (תמיד לב). על העוסק בתורה שיוורת "שכינה כנגדו", כי היתה תורתם בדחילו ורחימו, וביראת שמים טהורה.

לפיכך היו אומרים, שכל הרצה לראות דוגמא מעין דמעין של 'גן עדן התחתון', יבוא ויכנס בשערי 'אונגארישע שול' בעת שמתנצחים בהלכה רבי מרדכי אהרן וחבריו, ופניהם זורחים בוהר עילאי, מלאים שמחה וחיית הקודש, שם ראינו שמחה של תורה מה היא!

סיפר לי הגה"צ רבי מרדכי אהרן שיינברגר זצ"ל על אביו הצדיק רבי יוסף חיים שיינברגר זצ"ל שבערבו ימיו היה סגני-נהור ל"ע, ולכל מקום נצרך שיוליכו אותו.

בערב שבת אחת לפני כניסת השבת ליווה אותו רבי מרדכי אהרן אל בית הכנסת לתפילת קבלת שבת, בדרכם עברו האב עם בנו על פני בית כנסת קטן שבשכונת מאה שערים הנקרא 'רומינישער שול', והנה מחלון בית הכנסת נשמע קול נעימה וזמרה של איש אחד השופך את לבבו באמירת שיר השירים בערגה ובכיסופין.

קול השירה נעם מאוד לאוזניו של רבי יוסף חיים הזקן, והוא נעמד זמן מה להאזין ולהקשיב לקול נעים גילת ורגן.

לאחר שעמד כך דקות מספר והקשיב בריכוז רב לאותה שירה, פנה אל בנו ר' מרדכי אהרן ואמר לו: ה'שיר השירים' הזה נשמע כמו שיר השירים של הרבי רבי זושא!

בשומעו דברים נפלאים כאלו נכנס רבי מרדכי אהרן אל תוככי בית הכנסת לראות במי המדובר, ומצא שם בירכתי ההיכל ספון לו בפינתו את הגה"צ רבי יוסף דנקלס זצוק"ל, שחיפש לו כנראה מקום שקט לקריאת מגילת שיר השירים לכבוד שבת קודש, ובהיות שבאותה עת היה בית הכנסת ריק מאדם התיישב בו בפינה והחל לשפוך את נפשו וליבו לפני ה' במגילת שיר השירים שכולה קודש קדשים.

יצא אפוא ר' מרדכי אהרן ואמר לאביו: יהודי זה היושב שם בפנים וקורא 'שיר השירים' נראה שאינו יודע כלל שהיה בעל שם טוב בעולם... כידוע שאותו צדיק רבי יוסף דנקלס לא נמנה על עדת החסידים, והיה מן הפרושים של ירושלים קרתא דשופריא, עובד השם יתברך בתמימות ובלב שלם.

ענה לו אביו ר' יוסף חיים, אינני יודע למה, אך משום מה כך מרגיש אני שמי'שיר השירים' זה נורף ריחו של הרבי ר' זושא...

המשיכו אפוא בדרכם אל בית התפילה, ובחלוף כמה שעות לאחר שכבר החזירו לביתו, פגש ר' מרדכי אהרן בשעה מאוחרת של ליל שבת את הגה"צ רבי יוסף בין מבואות 'מאה שערים', ושם לפניו בבדיחותא את כל אותו המעשה, מה שטען אביו על קריאת 'שיר השירים' שלו שיש בה מניחות בית מדרשו של הרבי רבי זושא...

כשמוע זאת רבי יוסף התפעל מאוד, ואמר: מדוע תאמר זאת כבדיחותא? - תדע נאנמה שיש כאן 'הרגשה' נכונה, כי אנו אנן נכדים של הרבי רבי זושא זי"ע.

ויהי לפלא!

ועוד סיפר לי הגאון רבי מרדכי אהרן זצ"ל על אביו הגה"צ רבי יוסף חיים שיינברגר זצ"ל, וגילה לי הטעם שנשאר סגני נהור לעת זקנותו, ולא הלך לרפא את עינו. כי התפתח אצלו בעינו 'קטרקט', ולאחר שנערכו סדרת בדיקות מקיפה קבעו הרופאים שמוכרח הוא לעבור ניתוח בעיניו להסרת הקטרקט.

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית
שנשיחו ימערת ע"י הקוראים

חסדי ה'

באמצע נסיעה בין עירונית פנה אלי נוסע וביקש שאתקשר מהמכשיר שלי למכשיר שלו כי יש לו איזו בעיה במכשיר שהוא רוצה לבדוק...

האמת שלא כל כך התחשק לי, אבל בכל זאת עשיתי לו את הבדיקה והוא שמח שהבעיה שלו הסתדרה.

האוטובוס הגיע לתחנה שלי וירדתי.

כעבור דקות אחדות שמתי לב ששכחתי על האוטובוס שקית יקרת ערך.

נזכרתי באדם שביקש שיחה והתקשרתי למספר שלו. הוא ענה שניה לפני שירד מהאוטובוס ולקח את השקית איתו.

חשבתי שעשיתי חסד, ואחר כך ראיתי שהקב"ה הכין לי את הישועה בדמות השיחה...

בעל המעשה: פ.ר.

אור בקצה המנהרה

נסעתי עם חבר שלי ברכב, והרכב שלפנינו נסע לאיטו, הנהג סימן בהבהוב אורות גבוהים שיוזן הצידה וייתן לעקוף אבל הם המשיכו בנסיעתם האיטית.

בהזדמנות הראשונה חבר שלי נתן עקיפה והמשיך בנסיעתו. הרכב הנעקף החליט לעקוף שוב ונסע לאט. כמובן שחבר שלי הפעיל אורות גבוהים שיפסיקו להציק.

השעה שלוש לפנות בוקר ובכביש צר וחשוך היכן שאין מעבר ואפשרות לעקוף, הם עצרו את הרכב ויצאו ארבעה גברים כהי עור עם שיער מגודל פרא והאחד קירח במטרה ברורה לתקוף באלימות.

הסתכלתי עליהם ולמרות שיש לי יכולות לא רעות בנייהול קרבות בכל זאת זה לא מה שרציתי אבל התכוננתי בליתי ברירה לדורון, של דיבור רך, תפילה לה' ולמלחמה במידת הצורך.

רגע אחרי התפילה הבליח מאחורינו רכב שהפעיל אורות כחולים של משטרה. העבריינים ברחו כמו עכברים למחילה שלהם ופינו את הדרך!!!

הדרו לה' כי טוב כי לעלם חסדו!!!

מ"ח חתומה

המעונין לזכות את הרבים בספרו של השגחה פרטית מוזמן לשלוח אל ר' שמחה סמואלס בפקס: 15326517922 או ל: o.y.wines@gmail.com

לאחר שערך רבי יוסף חיים את חשבון נפשו, הלך יום אחד אצל הרופא ושאלו אם יכול הוא להבטיח לו שלא תיגע בו יד אשה בכל מהלך הניתוח ובכל עת הטיפול. ענה הרופא שאת זאת אי אפשר להבטיח, בהיות שבכל מהלך הניתוח משתתפים האחיות בעזרה, ובפרט בסדר ההכנה לניתוח ובטיפול שלאחריו, ובלעדיהן אי אפשר לגשת לניתוח.

לפיכך מחמת רוב קדושתו ביטל רבי יוסף חיים את כל הניתוח, והעדיף להישאר במצב זה של העיוורון כל ימיו!

הגה"צ רבי מרדכי אהרן שיינברגר זצ"ל

לכבוד יומא דהלולא של אחד מגדולי הגאונים והצדיקים של ירושלים קרתא דשופריא, ה"ה הגאון רבי מרדכי אהרן בן הגה"צ רבי יוסף חיים שיינברגר זצ"ל, וחתנו של הגאון הצדיק רבי שמואל דייטש זצ"ל, ראש כולל "שומרי החומות", שחל היום בשבתא קדישא הדין (לב"ב) ח"י אב תשע"ט. הנו במחברת קטנה מתוך מה שסיפר לנו מורנו ורבינו הרה"צ שליט"א אודות האי גאון וצדיק, במה שנוכל לקחת לעצמנו לקח מוסר טוב ומטיב להתחזק בתלמוד תורה ויראת שמים ומידות טובות, אמן.

ידוע ומפורסם שהגאון רבי מרדכי אהרן זצ"ל זכה לקרבה מיוחדת אצל גדולי ירושלים, אצל הגאון הצדיק רבי זעליג ראובן בענגיס זצוק"ל, ואצל הגאון הצדיק רבי פנחס עפשטיין זצוק"ל ראב"ד העדה החרדית שבירושלים, אשר נודעו בתקיפותם ועמידתם על משמר הדת בכל דבר, וזכו להעמיד דת על תילה בעניינים רבים וחשובים שביסודות הדת.

בין השאר היה רבי פנחס הצדיק ממונה ואחראי על 'ועד הכשרות' של העדה החרדית, שכבר יצאו לו מוניטין בעולם בטיב ההשגחה הנפלאה של הבר"ץ העדה החרדית, ועל פיהו ישק כל דבר.

עם התקרב חג הפסח הופיע בשערי בית הדין איש יהודי סוחר נכבד, וביקש לקבל 'תעודת הכשר' למכירת חטים לחג הפסח הבא עלינו לטובה. לאחר שנשאל על ידי חברי בית הדין בחקירה מדוקדקת כיצד שמר והשגיח על החטים שלא יגיע אליהם משהו חמץ, והתברר שאכן היתה כאן שמירה מעולה מן החימוץ, אמר הראב"ד רבי פנחס, שאם כן לא נותרה לפניהם אלא 'בדיקת תולעים' כדין.

משלחת נכבדה של משגיחי כשרות יראים ושלמים יצאו עם האיש אל אוצר החטים, ולאחר שביצעו את בדיקתם מצאו להוותם תולעים בחטים של האיש. הם חזרו לבית הדין ודיווחו על הממצאים הגורעים, ציווה עליהם רבי פנחס לחזור שוב אל האוצר ולבדוק בו בשלשה מקומות שונים ורחוקים זה מזה, ואם אכן ימצאו תולעים מהלכים בכל אותם שלוש המקומות, הרי שכל האוצר נפסל ולא יוכל לקבל את ההכשר המיוחל.

חזרו אפוא המשגיחים המסורים וערכו את הבדיקה הקפדנית כהוראת הבר"ץ, ונמצאו תולעים בכל שלוש המקומות. חזרו כולם ביחד עם האיש בעל האוצר לפני בית דין, וכשמעו רבי פנחס את תוצאות הבדיקה פסק בנחרצות שכל החיטה נאסרת בשימוש, ואסור גם למוכרה לגוי שמה ימכרוה לה לאיש ישראל, כאשר נפסק להדיא בשולחן ערוך יורה דעה הלכות תולעים (סימן פד שלהי ס"ה).

כשמעו הסוחר את פסקו של הרב החל לבכות בכי תמרורים על ההפסד הגדול שילכו כל החיטין לטמיון, שיעמל עליהם כל כך, הן בזריעתם וגידולם והן בשמירתם מן החמץ, עד שמרוב בכיו ועצרו נפל על הארץ תוך שהוא מבכה מרירות וצוץ וגונח.

אותה שעה נכחו בבית הדין כמה מן התלמידים הגדולים, שעשו 'שימוש' אצל הגאונים חברי הבר"ץ, ובראשם הגאון הצדיק רבי מרדכי אהרן שיינברגר זצ"ל. בידעם רעהו הגאון הצדיק רבי זרח ברוומן זצ"ל, הם מיהרו להיכנס אל חדרו של הראב"ד וסיפרו לפניו את אשר מרחש עם האיש, שהוא שוכב על הארץ בפרודור בית הדין ובכיותיו קורעים את הלב, ואולי אף נשקפת לו סכנה.

אך רבי פנחס ענה על אתר: מוטב ימות זכאי ואל ימות חייב! אין בכוחנו לשנות את הדין, ואי אפשר לנו להכשיל את ישראל חלילה במאכלות אסורות, וציווה להגיש טיפול לאיש, להשיב את נפשו ולהרגיעו, שבוודאי תצמח לו ברכתו ממקום אחר.

עד מהרה ניגשו התלמידים להרגיע את רוחו, שני הצדיקים הנ"ל דיברו אל ליבו שאין לו לחוש כל כך, כי משמרת התורה והמצוה אין מפסיקים כלום. ולאחר שנרגע ונחה רוחו הוכנס אל חדרו של הראב"ד בקודש פנימה, ושם בירכו הראב"ד בהארת פנים מיוחדת שיוכה לברכה בכפלי כפליים.

ואכן ברכתו של צדיק התקיימה בו, ובתוך זמן קצר עלה ונתעלה קרנו, וזכה באותה שנה לברכה מיוחדת עד שנתעשר בעושר רב, ופיזר ממון הרבה לצדקה, להודות להשם יתברך על ברכתו הטובה.

לפני עשרות בשנים הוציא לאור הגאון רבי יששכר בער רוטנברג רב דק"ק ואדיסילוב, את פירושו 'שפת החומה' על ספר "חומת אנך" [נוטרקון: ח'ידושי ו'נמוקי מ'פרשי ת'ורה א'ורייתא נ'ביאים כ'תובים] של מרן הרב חיד"א זצוק"ל. הספר יצא לאור בדפוס ראשון בעיר פיסא בשנת תקס"ג, והרב הנ"ל חזר להדגירו בדפוס נאה ומשובח, ובמקומות רבים שאין כוונת החיד"א מבוארת די צרכה מכאן הוא בפירושו את עומק כוונת הדברים.

והנה בהגיעו לפרשת וייצא, מצא המהדיר קטע קצר שנדפס בספר 'חומת אנך' שלאורה אין לו מובן. ולהל"ק שם (בראשית ו'אות ד): "ויאבה יעקב את רחל (בראשית כט, יח). - שראה שהיתה נאותה לו, כי ראה כי שם 'יעקב' ו'רחל' במאונים ישאו יחד, כי יכלו ז' ב'מספרם, לא כן לאה, לזה אבה את רחל. - [בשם] הרב הגדול מהר"ר וידאל צרפתי ז"ל בפירושו כתב יד, עכ"ל רבינו החיד"א. לא הבין המהדיר את פירוש התיבות הללו: כי

המשך בעמוד הבא >

יכלו ז' ז' במספרם, הוא הלך וסובב בין התלמידים חכמים שבירושלים ולא ידעו להסביר לו פשר הדבר. - עד שבא אצל הגאון הצדיק רבי מרדכי אהרן שיינברגר זצ"ל, אשר לאחר שהעמיק קמטא בתוך הספר, גילה לו סוד כוונת הדברים. דהנה כאשר נחשוב את חשבון הגימטריא של השם 'יעקב', וכן של השם 'רחל', נמצא ששניהם מתחלקים במספר שבע בדקדוק. שכן בשם 'יעקב' יש כ"ו פעמים ז' [יעקב בגימטריא 182 - 26 = 156], ובשמה של רחל יש ל"ד פעמים ז' [רחל בגימטריא 238 - 34 = 204]. מה שאין כן מספר שם 'לאה' אינו מתחלק לשבע כלל. שמח רבי יששכר בער על הגילוי היפה והמצויא הנאה, ואכן בפירושו 'שפת החומה' על קטע הנ"ל, מביא פירוש זה משמו של הרה"ג מוה"ר מרדכי אהרן שיינברגר זצ"ל, עיין שם.

מעשה נאה שיש בו טיב לקח מוסר יפה, סיפר הרה"ג רבי מרדכי אהרן שיינברגר זצ"ל, שסיפר לו הרה"ג הצדיק רבי יוסל שטעפר זצ"ל מוקני חכמי ירושלים. [החברותא של הרה"ג רבי שלמה בלוק זצ"ל, תלמיד החפץ חיים זצוק"ל]. - אשר סיפר מייכרוננו בימי בחרותו, על אחד מגדולי הצדיקים בדור שלפניו בפולין של מעלה.

וכה דבר המעשה, כפי שמקובל בידונו. אל אחת הישיבות הגדולות והמפורסמות שבפולין, הגיע לביקור צדיק אחד מגדולי הדור, הוא הופיע בפתאומיות וללא כל הודעת הכנה מוקדמת, כדי שיוכל לקבלו כראוי וכיאות לגדול הדור. בחורי הישיבה שלא היו מוכנים כלל לביקור זה, עסקו בשגרת חיי הישיבה הרגילים, כך שבעת הופעתו הפתאומית של אותו גדול בשערי הישיבה היו בחורים מסתובבים כדרכם לכאן ולשם...

בישיבה כמו בישיבה, זה נכנס לבית המדרש וזה יוצא... זה קופץ לרגע לחדרו, וזה ממחר לאוצר הספרים, והכל רוחש כמקרה במאות בחורים צעירים וטוססים בבית תלמוד. והנה נכנס לו הרב בניחוח אל קומת הכניסה של בנין הישיבה, ובפנים מאירות פוגש הוא בבחור אחד, הראשון שנקרה בדרכו, ומושיט לו את ידו לברכת 'שלום עליכם' והחל משוחח עימו בחביבות. הבחור נחרד לקבל את פני אחד מגדולי הדור כך בפתאומיות באמצע פרודור הישיבה... ללא שום הכנה, הוא התרגש מעצם המחשבה שאפי אנשים ממתנים לתורם זמן רב עד שיוכל להתקבל ליחידות בקודש פניהם, והנה הוא זוכה לזאת מן המוכן לפניו ממש...

הצדיק קירב באהבה ובחביבות, ולאחר שהחליף עימו מספר משפטי היכרות כמקובל, מה שמו, ומאיה שטעטלע הוא בא וכו', שואל אותו גדול בבת שחוק: **און לערנען קענטסטו עפעס?** [ללמוד יודע אתה משהו?] - אקוה שיועד אני מעט, השיב הבחור בחיוך מבוש, אמנם יש מדרגות רבות, ועוד ארוכה הדרך לפני... הוסיף בענותו חן.

הבה נבדוק את מידת יכולתך בלימוד - פוסק הצדיק, ונכנס עמו יחדיו אל ספריה צדדית ושקטה. הבה נא נשלף איזו גמרא מן הש"ס, ונראה מאי קא אמר מר?... קעט הצדיק, תוך כדי שהוא מושיט את ידו אל ארון הספרים לשלף לו בדרך אקראי גמרא אחת, והנה אינה ה' לידו **מסכת פסחים!**

הבה נא נפתח היכן שייפתח... ונראה מה תוכל לחדש לנו באותה סוגיא שתיפתח... אומר הצדיק בחיוך קל. והנה נפתחה לפניו הסוגיא הנודעת של **"רבי חנינא סגן הכהנים"** (פסחים יד.) הידועה כאחת הסוגיות הסבוכות והמעוקלות ביותר בשב"ס...

נו, שואל הרב, ומה יש לך לומר בסוגיא של רבי חנינא סגן הכהנים? - הבחור לא נבהל מן הסוגיא הקשה והמסובכת שנפתחה, והחל מיד להיכנס אל תוככי נבכי הסוגיא, כשהוא שזור ברוב חכמה ולמדנות קושיא בקושיא ותיירץ בראיה, מפרק הוויות ומשבר סלעים, והכל בחן ובשלות הנפש, דבר דיבור על אופניו, עד שפני הרב ורחו משמחתה של תורה ולומדיה.

שיחתם נמשכה זמן לא מועט, כדרכה של תורה זה מותיב

נאר אמונה! נאר אמונה!
אין בורא כל עולמים

ללמוד אמונה | להבין היסודות | לחיות באמונה

הספר בנוי מתוך מאות וקרוב לאלפי סיחות טינאמרי ברבות השנים מפי הרה"ג המקובל **רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א**

נערך ונחלק לב' חלקים לפי נושאים טיניים אסיר יתנו אור חדש לכל הבאים **בסערי האמונה ובנתיבות האמונה**

קו ההזמנות לכל ספרי 'מכון טיב' 0733-22-76-09
מחשבים • מזמינים • מקבלים ללא עלות דמי משלוח!

ניתן להשיג גם בחנויות הספרים הסובבתות
חפץ האמת מרכז הספרים סניף תל אביב 03-6946114

'הפצצות החזקות'... היה זה בחור שקט צנוע ועדין. אולם להפתעתו של ראש הישיבה, סיפר לו הרב שכבר חזר לו בחור בן טובים, שמאר מצא חן בעיניו, ונקב בשמו של אותו בחור.

בחור זה! - נזקק ראש הישיבה - הלא אין הוא מן העלויים והלמדנים הגדולים, הוא בודאי בחור טוב ונעלה מן המשובחים ביותר, אבל בכל זאת אין הוא מן השורה הראשונה... הוא לא נמנה בין עשרת העלויים הראשונים... אין זה שידוך הולם בשביל גדול בישראל! יש כאן בישיבה הקדושה כמה וכמה בחורים הרבה יותר חזקים ממנו, שופרא דשופרא ממש!

הרב הופתע מאינפורמציה קלושה שכזו, הרי שלפתי מן הארון איזו גמרא שתיפתח, והגענו ממש ב'מקרה' [רק מה!]. לסוגיא הקשה ביותר של 'רבי חנינא סגן הכהנים', והבחור הוכיח שם שיענות ולומדות מופלגת! ולמה תאמר שאין הוא מן החזקים שבישיבה? - תהה הרב.

אומר לכם את האמת, גילה ראש הישיבה להפתעתו של הרב, בחור זה איננו מן הטובים והחזקים ביותר, תנסו נא אותו במבחן שאר סוגיות הש"ס ותראו זאת בעצמכם... אך משום מה דוקא סוגיא זו של 'רבי חנינא סגן הכהנים' 'תפסה' אותו מאוד, ועל אף היותה סוגיא קשה וסבוכה מצא בה הבחור את נפשו, ונקשר בה בכל לב, ולכן הוא בקי בהצלחה נפלאה שכזו.

אך הרב לא חזר בו, ואמר: אם כך הם פני הדברים, הרי המקרה הזה צווח בפנינו: **מה! יצא הַדְּבָר!** (בראשית כד, ג) - הנה כשנכסתי לבנין הישיבה לא ידעתי איזה בחור אפגוש, ואם מן השמים הפגישו אותי דוקא עם אותו בחור, ופתחו בפניו דוקא גמרא פסחים, שנפתחה דוקא בסוגיא הקשה של רבי חנינא סגן הכהנים, שבדיק באותה סוגיא שולט היטב. - הרי אין לך סימן יפה מזה, שמהשם יצא

ובאותו מעמד הסביר הרב הצדיק, הנה מדרך העולם כשמבררים על שידוך ושואלים אצל אנשים רבים, הרי כשם שאין פרופוזיציה שווים כך אין דעותיהם שוות, כל אחד רואה וחושב אחרת, האחד ראה יותר את המעלה והשני את החיסרון. ודבר הנחשב בעיני האחד כמעלה גדולה, נחשב בעיני השני לחיסרון ומגרעת... ועל אותו בחור עצמו ייתכן שהאחד יגדיר אותו כמצוי ביותר ובעל מידות נפלא, והשני יאמר עליו שהוא גרוע שברגועים! ומן השמים מסובבים בעינא דאשגוחותא תדירא מי יאמר טוב על השידוך הנכון. והנה אם בשביל בחור זה סיבבו מן השמים שיהיה התנא הקדוש 'רבי חנינא סגן הכהנים' המדבר טוב עבורו... הרי זה סימן שהוא שווה את זה! לא לכל אחד נותנים כזה 'עד' טוב, ואם רבי חנינא סגן הכהנים מבשר על הבחור הזה שהוא שידוך טוב עבורי לא אוזו מעדות זו.

ולמדנו אגב אורחין פרק נאה בטיב השידוכין, כיצד ואיך נישא אותו צדיק אל חיפוש השידוך באמונה ובטחון בצור עולמים ברוך הוא, שינחנו בדרך אמת. ומשהגיעה בתו לפרקה נכנס בתומו אל הישיבה כדי למצוא בחור טוב והגון מן המוכן, הוא לא נדרש להפוך את העולם בביירוים על גבי בירורים שבעות וחודשים רבים... ולא נצרך לחקור את עברו עד המלמד דרדקי שלימדו א' ב', שמו כבר אז ניכרו בו מעט סימני גדלות, בוצין מקיטפיה, שעתיד הוא להיות עילוי... - אלא ניגש היישר אל בית הישיבה למצוא מן המוכן בחור טוב והגון, מתוך אמונה שלמה ותמימה שמן השמים יויבילוהו אל הבחור הראוי לו, ממש כדוגמת אליעזר עבד אברהם בשעתו!

ובודאי משניגש הוא מצידו באמונה שלמה ובטחון איתן, הרי מדה כנגד מדה גם הוא כאלעזר עבד אברהם בחיפוש השידוך ליצחק אבינו, הובילו אותו מיד אל השידוך המוכן והראוי עבורו.

ועל כך אמר החכם **מכל אדם בספר החכמה (משלי י, ט): הולך בַּתָּם לֵךְ בַּשָּׁחַ, וּמַעֲקֵשׁ דָּרְכָיו יִדָּע.**
ת. נ. צ. ב. ה.

קו ההזמנות לכל ספרי 'מכון טיב'
מהרה"ג **רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א**

0733-22-76-09 מחשבים • מזמינים • מקבלים ללא עלות דמי משלוח!

shivti11@gmail.com

רו' ישעיהו ז' ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109

יהודי יקרא! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. המעוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173